

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Hany Ptáčkové a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně: **J. s. s. r. o.**, zastoupená JUDr. Petrem Novákem, advokátem, Polevsko č. p. 183 proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2007, č. j. 3407/9010/5.10.2007/107-38/07/ZFR,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení č. j. 3407/9010/5.10.2007/107-38/07/ZFR ze dne 31. 10. 2007 a rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa č. j. 27001/300/9014/28.8.2007/0/7/2007/PV/MO/7/937/BAR ze dne 28. 8. 2007 s e p r o nezákonnost z r u š u j í a věc s e v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení j e p o v i n n a n a h r a d i t žalobci k rukám právního zástupce JUDr. Petra Nováka, advokáta se sídlem Polevsko č. p. 183 náklady řízení ve výši 11 172,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Žalobkyně včas podanou žalobou brojí proti shora označenému rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa (dále jen „OSSZ Česká Lípa“) č. j. 27001/300/9014/28.8.2007/0/7/2007/PV/MO/7/937/BAR ze dne 28. 8. 2007. Rozhodování správního orgánu obou stupňů považuje žalobkyně za nezákonné, neboť za dobu od 1. 1. 2007

do 30. 6. 2007 ji byla stanovena povinnost uhradit nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 887 760,- Kč, když při stanovení této částky žalovaná (resp. OSSZ Česká Lípa) vycházela nejen ze zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ale i z nařízení vlády 39/2007 Sb., o způsobu určení vyměřovacího základu zaměstnavatele pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti, které obsahovalo legální definici toho, co je to vyměřovací základ zaměstnavatele.

2. Žalobkyně namítá, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb. bylo vydáno v rozporu s čl. 78 Ústavy České republiky, neboť nebylo vydáno k provedení zákona a v jeho mezích, nýbrž text zákona nahrazuje zákonnou úpravu. Legální definice vyměřovacího základu zaměstnavatele vždy byla obsažena v zákoně č. 589/1992 Sb. – jak ve znění toho zákona platného do 31. 12. 2006, tak posléze opět od 1. 7. 2007. Absence této definice během první poloviny roku 2007 byla zapříčiněna legislativním nedopatřením, které se vláda České republiky pokusila zhojit vydáním citovaného nařízení. Tento postup však považuje žalobkyně za protiústavní, což činí nařízení vlády č. 39/2007 Sb. neúčinným. Žalobkyni tak za období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 nevznikla povinnost k úhradě pojistného na sociální zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti ve výši doměřené OSSZ Česká Lípa včetně stanoveného penále.

3. Žalobkyně poukazuje i na protiústavnost § 2 nařízení vlády č. 39/2007 Sb., které bylo vydáno až dne 28. 2. 2007. Podle názoru žalobkyně toto ustanovení zakládá nepřímou retroaktivitu ohledně povinnosti odvádět pojistné na sociální zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti od 1. 1. 2007 do 28. 2. 2007.

4. Žalobkyně se proto domáhá toho, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

II.

5. Žalovaná ve svém vyjádření objasňuje, že v souvislosti s legislativními změnami zákona č. 589/1992 Sb. provedenými v průběhu roku 2006, a to přijetím zákonů č. 189/2006 Sb., č. 585/2006 Sb. a č. 264/2006 Sb., které byly platné, nikoli však účinné, k 1. 1. 2007 došlo k tomu, že zákon ve znění platném od 1. 1. 2007 neobsahoval výslovné ustanovení o vyměřovacích základech organizace a malé organizace pro stanovení pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti tak, jak bylo původně uvedeno v ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 589/1992 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2006.

6. Výslovné vymezení těchto základů bylo provedeno nařízením vlády č. 39/2007 Sb., o způsobu určení vyměřovacího základu zaměstnavatele pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti, ze dne 28. 2. 2007, účinného ode dne vyhlášení, tj. ode dne 1. 3. 2007. Toto nařízení vlády bylo vydáno na základě generálního zmocnění vlády obsaženého v čl. 78 Ústavy České republiky k provedení konkrétního zákona, bylo řádně vyhlášeno ve Sbírce zákonů. Je tedy právním předpisem a tedy i obecně závazné. Přijetí předmětného nařízení vlády bylo reakcí na situaci vzniklou

koncem roku 2006, kdy v důsledku změn zákonů došlo k tomu, že definice vyměřovacího základu zaměstnavatele byla sice v platném, ale v době od 1. 1. 2007 neúčinném zákoně. Podle názoru žalované vláda může vydat nařízení vlády, shledá-li to v rámci naplnění své odpovědnosti za realizaci konkrétní zákonné úpravy potřebným, ovšem při respektování těchto zákonných mezí, které vyplývají ze smyslu a účelu jako celku. V této souvislosti žalovaná odkazuje na nález Ústavního soudu vyhlášený pod č. 271/1995 Sb.

7. Žalovaná je toho názoru, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb. se pohybuje v zákonných mezích a nijak je nepřekračuje. Neukládalo žádné nové povinnosti nebo odchylky od zákona, vymezovalo pouze zákonný pojem a bylo vydáno právě proto, aby nebyly pochyby o tomto pojmu, byť obsahově je definice logicky odvoditelná z jiných ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. (zejm. § 4 až 10).

8. Žalovaná nesouhlasí s námitkou žalobce, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb. obsahuje zpětnou platnost. Ustanovení § 2 nepůsobí zpětně, tj. nestanoví vyměřovací základy za období přede dnem účinnosti nařízení vlády, nýbrž upravuje vyměřovací základ (za kalendářní měsíc) za období účinnosti nařízení vlády, přičemž aplikace tohoto ustanovení neznamená zvýšení celkového odvodového zatížení. Z nařízení vlády č. 39/2007 Sb. vyplývá, že za dlužné pojistné za zúčtovací období kalendářního měsíce leden a únor 2007 lze považovat pouze pojistné nevykázané a neodvedené za zaměstnance, tj. pouze ve výši 8 % vyměřovacích základů jednotlivých zaměstnanců, a to ode dne následujícího po dni splatnosti tohoto pojistného za tyto kalendářní měsíce; pojistné nevykázané a neodvedené za organizaci a malou organizaci, tj. ve výši 26 % vyměřovacích základů jejich zaměstnanců, lze za dlužné považovat až ode dne následujícího po dni splatnosti pojistného za kalendářní měsíc březen 2007.

9. Žalovaná má zato, že postupovala v souladu s právními předpisy a správně posoudila skutkový stav ve věci potvrzení platebního výměru č. 7/937/07 vydaného OSSZ Česká Lípa dne 28. 8. 2007, kterým byla uložena žalobkyni povinnost uhradit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a penále. Proto navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout.

III.

10. Nařízené jednání nepřinesla žádná nova, obě strany ohledně svých názorových postojů shodně odkazovaly na svá předchozí podání.

IV.

11. Krajský soud zahájil řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí byl soud vázán právním a skutkovým stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dále rozsahem žalobkyní uplatněných žalobních bodů, neboť pouze v jejich mezích lze napadené rozhodnutí přezkoumat (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V.

12. Soud ve správním spise nalézá protokol OSSZ Česká Lípa č. 937/07 o kontrole pojistného, provádění nemocenského pojištění a plnění úkolů v důchodovém pojištění provedené ve dnech 28. 8. 2007 u žalobkyně. Obsahem tohoto protokolu je i přehled plnění povinností žalobkyně při odvodu pojistného. OSSZ Česká Lípa dospěla k závěru, že v případě žalobkyně došlo za období ledna až června 2007 ke vzniku nedoplatku pojistného.

13. V souvislosti s provedenou kontrolou vydala OSSZ Česká Lípa téhož dne platební výměr č. 7/937/07, č. j. 27001/300/9014/28.8.2007/0/7/2007/PV/MO/7/937/BAR, kterým žalobkyni uložila podle § 4 až 10 zákona č. 582/1992 Sb. (nedoplatek na pojistném – 887 760 ,-Kč) a podle § 20 zákona č. 582/1992 Sb. (penále – 49 447,- Kč) povinnost uhradit celkový dluh ve výši 937 207,- Kč.

14. Odvolání žalobkyně proti citovanému platebnímu výměru bylo následně rozhodnutím žalované zamítnuto a platební výměr byl potvrzen. Odůvodnění tohoto rozhodnutí vychází ze stejných úvah, které žalobkyně předestřela ve svém vyjádření a které soud již citoval výše (viz bod 5. až 9.).

VI.

15. Jak patrně z obsahu správního spisu i z podání účastníků řízení, spor je veden toliko v rovině hodnocení právní úpravy, aniž by byly pochyby o správnosti skutkového základu či namítány vady řízení, které vydání platebního výměru, a posléze i rozhodnutí žalovaného, předcházelo.

16. Otázka, která je soudu v tomto řízení předložena, zní: Zakládá definice toho, co je vyměřovacím základem organizace a malé organizace pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, uvedená nikoli v zákoně, nýbrž v nařízení vlády, povinnost dotčených subjektů citované pojištění odvádět?

VI./1.

17. Před tím, než soud přistoupí k samotnému přezkumu, považuje za potřebné zdůraznit ústavní meze, kterými je při své činnosti vázán.

18. Podle čl. 95 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“), je soudce při svém rozhodování vázán zákonem; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem. Činnost soudce podle citovaného článku je podmiňována a zároveň limitována pouze zákonem, tj. obecně závazným předpisem vymezené právní síly v hierarchii právních předpisů. Vázanost soudu pouze zákonem je konkretizací obecného principu právního státu vyjádřeného v čl. 2 odst. 3 Ústavy – státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon – a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod – státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. V případě soudu je vázanost zákonem třeba chápat nejen jako vnější omezení, které má bránit soudu v překračování vymezené pravomoci, nýbrž i jako omezení výhradní, kdy pouze zákon je sto činnost soudu limitovat při jeho

rozhodovací činnosti. Tento druhý aspekt vázanosti soudu pouze zákonem je akcentován oprávněním soudu samostatně posoudit soulad podzákoného právního předpisu, kterého má být při rozhodování použito.

19. Vázanost soudu pouze zákonem nespočívá v tom, že by soud nebyl povinen aplikovat podzákoné právní předpisy, nýbrž v tom, že v projednávané věci nemusí aplikovat takový podzákoný právní předpis, který je podle jeho názoru v rozporu se zákonem (běžným i ústavním). Rozhodování soudu podle podzákoného předpisu vydaného v rozporu se zákonem by znamenalo popření principu vázanosti soudu pouze zákonem. Obecný soud přitom může rozhodovat o neaplikovatelnosti konkrétního podzákoného předpisu pouze pro danou, soudem projednávanou věc, tj. s účinky *inter partes*.

20. K otázce principu vázanosti soudu zákonem považuje zdejší soud za vhodné poukázat na rozhodovací činnost Ústavního soudu, konkrétně na jeho nálezh sp. zn. III. ÚS 274/01, ze dne 1. 11. 2001, sv. 24, str. 243 Sbírky nálezů a usnesení ÚS ČR, ve kterém se uvádí:

*„Čl. 95 odst. 1 Ústavy představuje v první řadě ústavní výraz nezávislosti soudů (soudní moci), její vazbu toliko a výlučně na moc zákonodárnou, jakož i výraz oddělenosti moci soudní a výkonné, jako vyloučení možnosti exekutivního normování rozhodovací činnosti soudů. Právní řád, jehož základním atributem ve smyslu čl. 1 Ústavy je všeobecná závaznost, tvoří nejen zákony (včetně zákonů ústavních) a mezinárodní smlouvy podle čl. 10 Ústavy, nýbrž také další prameny právní: Mezi tyto, dle terminologie čl. 95 odst. 1 Ústavy „jiné právní předpisy“, patří zejména právní předpisy orgánů státní správy (čl. 78, čl. 79 odst. 3 Ústavy) a obecně závazné vyhlášky orgánů územní samosprávy (čl. 104 odst. 3 Ústavy). Ustanovení věty, obsažené v čl. 95 odst. 1 Ústavy za středníkem, nese pak následující smysl: Soudce obecného soudu při použití „jiného právního předpisu“ opravňuje přezkoumat jeho soulad se zákonem, a to s právními účinky *inter partes* a nikoli *erga omnes*. Smyslem tohoto přezkumu není kontrola norem, soud tedy nerozhoduje o neplatnosti „jiného právního předpisu“, rozhoduje toliko o jeho neaplikovatelnosti v dané věci. Nejde tedy ani o paralelu k systémům dekoncentrovaného (difúzního) ústavního soudnictví v omezeném segmentu, jelikož závěr obecného soudu o neaplikovatelnosti „jiného právního předpisu“ není v českém právním řádu právním precedentem. Vázanost soudce zákonem dle čl. 95 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 1 Ústavy tudíž z pohledu čl. 95 odst. 1 Ústavy, věty za středníkem, znamená oprávnění soudu neaplikovat „jiný právní předpis“, je-li soudem považován za rozporný se zákonem. A *contrario* z uvedených ústavních ustanovení ale vyplývá, že v případě, nekonstatuje-li obecný soud nesoulad „jiného právního předpisu se zákonem“, je jím vázán.“*

VI./2.

21. Právní úprava pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti je obsažena v zákoně č. 589/1992 Sb. Jak vyplývá z ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona, a to bez ohledu na novelizace, které se daného zákona dotkly v průběhu roku 2006 a 2007, jsou pojistné povinni platit mimo jiné: a) organizace, jimiž se pro účely tohoto zákona rozumějí právnické nebo fyzické osoby, které zaměstnávají více než 25 zaměstnanců, anebo sice méně, avšak evidenci mezd pro ně vede jiná fyzická nebo právnická osoba, která zaměstnává více než 25 zaměstnanců, b) malé organizace, jimiž se pro účely tohoto

zákona rozumějí právnické nebo fyzické osoby, které zaměstnávají alespoň jednoho zaměstnance a nesplňují podmínky uvedené pod písmenem a). Výše pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti se podle ustanovení § 4 cit. zákona stanoví procentní sazbou z vyměřovacího základu zjištěného za rozhodné období.

22. Z uvedených ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. vyplývá, že povinnost organizací a malých organizací platit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti je dána znalostí tří předpokladů: 1. rozhodným obdobím, 2. vyměřovacím základem, 3. procentní sazbou z tohoto vyměřovacího základu.

23. V průběhu roku 2006 a 2007 nedoznaly žádné změny první a třetí předpoklad, tj. rozhodné období a procentní sazba. Rozhodným obdobím, z něhož se zjišťoval vyměřovací základ, byl podle § 6 odst. 1 cit. zákona (kromě osob samostatně výdělečně činných) kalendářní měsíc. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) pak stanovilo u organizace a malé organizace sazbu pojistného z vyměřovacího základu na 26 %, z toho 3,3 % na nemocenské pojištění, 21,5 % na důchodové pojištění a 1,2 % na státní politiku zaměstnanosti.

24. U druhého z předpokladů tomu bylo poněkud jinak. V předmětném období byl vyměřovací základ organizací a malých organizací pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti určen částkou odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců, přičemž toto vymezení do 31. 12. 2006 bylo účinně stanoveno v zákoně č. 589/1992 Sb., a to v jeho ustanovení § 5 odst. 1 písm. b); v období od 1. 1. 2007 do 28. 2. 2007 tato otázka nebyla upravena vůbec; od 1. 3. 2007 do 30. 6. 2007 byl vyměřovací základ organizací a malých organizací definován v ustanovení § 1 nařízení vlády č. 39/2007 Sb. o způsobu určení vyměřovacího základu zaměstnavatele pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti; od 1. 7. 2007 pak opět v zákoně č. 589/1992 Sb., v ustanovení § 5 odst. 6.

25. Vycházejí z pravomoci dané čl. 95 odst. 1 Ústavy větou za středníkem soud konstatuje, že definování toho, co je vyměřovacím základem organizací a malých organizací pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, prostřednictvím nařízení vlády, a nikoli zákonem, je v rozporu s ústavní maximou, podle které státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy a shodně i v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Žalovaná, resp. OSSZ Česká Lípa, vázána právě zmíněným principem enumerativnosti veřejnoprávních pretencí nebyla oprávněna vydat platební výměr, jímž byla žalobkyni stanovena povinnost uhradit dluh na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 ve výši 937 207,- Kč. V uvedeném období totiž příslušný zákon č. 589/1992 Sb. neobsahoval definování veškerých předpokladů k tomu, aby bylo možno stanovit výši pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti žalobkyně, jako tzv. malé organizace. Z toho důvodu žalobkyni pro nekonkrétnost zákonné úpravy nevznikla povinnost pojistné uhradit, a proto ji ani nemohl vzniknout dluh, který by bylo možno předepsat k úhradě.

26. Žalovaná se mylí, domnívá-li se, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb. bylo korektním nástrojem k definování toho, co je vyměřovacím základem organizací a malých organizací pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,

opírá-li své tvrzení o pravomoc vlády stanovenou větou první čl. 78 Ústavy, podle které je vláda oprávněna k provedení zákona a v jeho mezích vydávat nařízení. K obsahu tohoto článku se již vícekrát v minulosti vyjádřil Ústavní soud v tom smyslu, že: „... vláda je oprávněna vydávat nařízení k provedení zákona v jeho mezích, což znamená, že vláda nepotřebuje výslovnou delegaci v příslušném zákoně. Nařízení však nemůže vybočit ze zákonných mezí, nemůže tedy být *praeter legem*. Jinak řečeno, musí se držet v mezích zákona, které jsou buď vymezeny výslovně anebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona“ (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/95, ze dne 25. 10. 1995, sv. 4, str. 161 Sbírky nálezů a usnesení ÚS ČR, nálezy téhož soudu sp. zn. Pl. ÚS 43/97, ze dne 29. 4. 1998, sv. 10, str. 319 Sbírky nálezů a usnesení ÚS ČR). Mezemi zákona je třeba rozumět zákonem stanovený rámec práv a povinností subjektů, které jsou daným zákonem dotčeny. Provádění zákona nařízením vlády tak nepředstavuje pravomoc vlády dotvářet zákonné povinnosti takovým způsobem, aby tyto povinnosti byly spolehlivě identifikovatelné a vymahatelné.

27. Soud se proto neztotožňuje s náhledem žalované, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb. neukládalo žádné nové povinnosti nebo odchylky od zákona, ale vymezovalo pouze zákonný pojem a bylo vydáno právě proto, aby nebyly pochyby o tomto pojmu, byť obsahově je definice logicky odvoditelná z jiných ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. (zejm. § 4 až 10). Je totiž v rozporu s principem dělby moci, aby nedostatky a pochybení na straně moci zákonodárné byly nahrazovány aktivitou moci výkonné. Bylo-li by přípustné, aby jedna z podmínek pro stanovení povinnosti fyzické či právnické osobě byla konstruována nařízením vlády, pak by nepochybně bylo i možné, aby nařízením vlády byly stanoveny všechny potřebné podmínky. Dovedeno ad absurdum, za přípustný by tak bylo možno považovat stav, kdy by zákony obsahovaly pouze jednoduché imperativy k určitému konání, přičemž podmínky, obsah a dosah těchto povinností by byl dotvářen formou podzákonných předpisů. Hradbou bránící takové případné tendenci je nepochybně striktní požadavek, aby veškeré případy, kterými státní moc ingeruje do sféry fyzických a právnických osob, byly vymezeny zákonem a nikoliv předpisy nižší právní síly.

28. Ostatně skutečnost, že zákon č. 589/1992 Sb. v době od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 nestanovil pro žalobkyni dostatečně určité výši pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, dosvědčuje nepřímou i žalovaný, když převážná část odůvodnění jeho rozhodnutí spočívá v obhajobě závaznosti a aplikovatelnosti nařízení č. 39/2007 Sb. Pokud by z ustanovení §§ 4 až 10 cit. zákona, jak uvedla žalovaná ve vyjádření k žalobě, bylo možno logicky dovodit, co je vyměřovacím základem organizací a malých organizací pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pak by nepochybně postačovalo se o tuto logickou úvahu opřít. Podle názoru soudu však absentující definice, vtělená do § 1 nařízení vlády č. 39/2007 Sb., není nahraditelná ani odvoditelná z žádného ustanovení zákona č. 589/1992 Sb., a to ani z jejich souhrnu.

29. Soud tedy uzavírá, že nedostatek zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, nebyl ústavně konformním způsobem odstraněn nařízením vlády č. 39/2007 Sb., což činí toto nařízení vlády neaplikovatelným. Daný nedostatek, spočívající v absenci zákonného ukotvení definice vyměřovacího základu organizací a malých organizací pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přitom bránil ve stanovení povinnosti žalobkyni k úhradě pojistného. To ve svém důsledku

činí napadené rozhodnutí žalované, jakož i jemu předcházející platební výměr OSSZ Česká Lípa, nezákonným. S ohledem na učiněný závěr soud považoval za nadbytečné zabývat se dalšími body obsaženými v žalobě, tedy především namítanou retroaktivitou nařízení vlády č. 39/2007 Sb. ohledně období od 1. 1. 2007 do 28. 2. 2007.

30. Soud proto podle ustanovení § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. obě rozhodnutí, rozhodnutí žalované i platební výměr OSSZ Česká Lípa, z důvodu nezákonnosti zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

31. Soud uložil podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. žalované uhradit náklady řízení důvodně vynaložené žalobcem, za něž považoval v souladu s § 57 s. ř. s. zaplacený soudní poplatek (2 000,- Kč) a odměnu zástupce žalobce, včetně jeho hotových výdajů. Výše odměny zástupce byla stanovena v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. za použití vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), písemné podání žaloby soudu – § 11 odst. 1 písm. d) a účast na nařízeném jednání – § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu; každý z úkonů v tarifní hodnotě 2 100,- Kč za jeden úkon podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. d) advokátního tarifu. Odměnu zástupce žalobkyně soud navýšil o tři režijní paušály v hodnotě 300 Kč – § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Na náhradě cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu soud uznal dopravu zástupce žalobkyně osobním vozem O. na nařízené jednání soudu ve výši 604,- Kč (vzdálenost – 96 km; spotřeba pro kombinovaný provoz podle norem Evropských společenství podle technického průkazu vozu 8,9 l/100 km; sazba základní náhrady za 1 km činí 3,90 Kč, spotřeba byla vypočtena podle vyhlášky 451/2008 Sb., kdy cena za litr benzínu činí 26,80 Kč). Podle § 14 odst. 1 a 3 advokátnímu tarifu náleží zástupci žalobkyně i 4 půlhodiny za čas strávený cestou na nařízené jednání v tarifní hodnotě 100,- Kč. Celkem tedy činí odměna za zastoupení 9 804,- Kč. Soud ji dále na návrh zástupce zvýšil o 1 368,- Kč, což je částka odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést jakožto plátce daně z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaná je tedy povinna uhradit k rukám zástupce žalobkyně celkovou částku ve výši 11 172,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím **soudu podepsaného**, písemně, trojmo.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel podle § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

Kasační stížnost **n e m á** odkladný účinek. Jiné opravné prostředky nejsou přípustné.

V Liberci dne 19. března 2009

Mgr. Karel Kostecký, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kohútová